

Wentura 9/4/07

Cinema (italià) rescalfat

La trama: Latina (Itàlia) 1962. Accio és un noi temperamental enfrontat amb la seva família i amb el seu germà Manrico, líder esquerrà, i per tal de portar la contrària, s'afilia a un partit neofascista.

La pel·lícula: Abans de la pel·lícula, parlaré del cinema. Cal felicitar Funàtic. S'està guanyant a pols reciclar-se en sala de poble. De quan anaves al cinema i el porter et saludava amb el teu nom, i que passats deu minuts de l'hora de començar la sessió, quan t'adreçaves al porter preguntant-li, "què passa?", t'esbroncava engegant-te a dida per la teva poca paciència. Doncs això. El cinema italià és un il·lustre desaparegut a hores d'ara. Nani Moretti a banda. Lluny queden Mario Monicelli, Ettore Scola, Dino Risi, Francesco Rosi, Bernardo Bertolucci. Per no parlar dels grans: De Sica, Rossellini, Visconti, Pasolini, Fellini. En fi, no patís-sim la urticària de la nostàlgia. Basant-se en la novel·la *Il fascio-comunista* d'Antonio Pennaccavi, el cineasta Daniel Luchetti (Roma, 1960) posa en solfa quinze anys de la vida d'una Itàlia convulsa, abocada a un passat històric massa condicionant.

Entre el sàinet neorealista (televisiu), costumista tot i que ideològic, a partir d'una família patriarcal on els assumptes afectius marcaran el destí personal i social d'uns personatges farsescos. I és que en les peripatètiques peripècies d'Accio i Manrico, germans rebels i complementaris, la pel·lícula desenvolupa una crònica amb voluntat popular, és a dir, a ras de terra fulletonesca, que expliqui el perquè d'uns comportaments ciutadans, entenedors (o no). Luchetti s'aplica a relatar la història amb l'ús de la veu *en off*, recurs més radiofònic que no pas visual, al servei d'unes imatges mancades d'autèntica resolució significativa. O allò de la precarietat a l'hora de narrar. Però amb un detall excels: homenatjar la exuberant Marissa Allasio! Un film que posa en evidència les mancances d'una indústria cinematogràfica en hores baixes. Per cert, s'acaba d'editar 8 _ de Federico Fellini en esplèndid DVD (Cameo). Per compensar.

La imatge: Quan impotent, Accio observa la fugida del seu germà Manrico, perseguit per la policia.

La frase: "Diuen què en fer-te gran, et fas millor; però jo només em faig més vell", observa Accio. El seu desconcert és conjuntural: només té trenta anys.

La recomanació: Per a cinèfils amb vocació europea, és a dir, interessats en comprovar l'estat de salut del cinema de l'àrea mediterrània.

Mi hermano es hijo único

Director: Daniel Luchetti.
Intèrprets: Elio Germano,
Riccardo Scarmacio, Angela
Finocchiaro. Itàlia-França,
2007. 100 minuts. Funàtic.